

tes for den principielle Frihed, og dette Spørgsmaal lader sig ikke besvare ved en ensidig Forsøgning af den størst mulige Sikkerhed.

Medens det foreliggende Lovforslag nu maa siges at tilstræbe sin Opgave ved en særdeles rundelig Benyttelse af begge de angivne Veie, har Udvalgets Flertal ikke været i Tvivl om, at det i alt Fald foreløbig vilde være tryggest at blive staaende ved den sidst antydede Form for Statens Indblanding. Flertallet er heri blevet bestyrket ved det lignende Udfald, som de tilsvarende Overveielser nylig have havt i Sverrig, hvor man i 1874 har vedtaget en Lov omtrent af samme Indhold som det, Flertallet tillader sig at anbefale. I det man derfor ser bort fra de af Forslagets Bestemmelser, der gaa ud paa at begrænse og lovbinde den egentlige Sparekasservirksomhed (navnlig § 2 c., d., e.), kan man derimod slutte sig til de betryggende Bestemmelser af kontrollerende Natur vedrørende Regnskab, Revision, Decision, Sparekassens Konkurs, Centralkontrollen, Bankernes Forhold til Sparekasserne m. v., som udgjøre den større Del af Forslagets Indhold. Paa dette Omraade kan Flertallet ikke blot følge Regeringens Forslag, men har endog for adskillige Punkters Vedkommende troet at burde tilraade en videre Udvidning sigtende til at gjøre den paatænkte Kontrol sikkrere og mere virksom.

Indenfor den angivne Begrænsning vil Loven ikke indføre noget egentligt nyt Princip, thi allerede efter den bestaaende Ret maa Sparekasserne antages at være Offentligheden undergivet for deres Regnskabs Vedkommende (Kareellciit. 28. Juli 1827). Denne Regel trænger imidlertid til at suppleres i dobbelt Retning ved Bestemmelser, der dels fastsætte, hvad Regnskabet skal indeholde, dels garantere Paalideligheden af, hvad der gennem Regnskabet bringes til Offentlighedens Kundskab. Regnskabet bør affattes i en Form, der saavidt muligt nøder Sparekassen til at bevare alle de Spørgsmaal, hvoraf Bedømmelsen af dens Virksomhed og Status er afhængig. Da Fordringerne i denne Henseende kunne tænkes at stille sig forskjelligt efter enhver Tids Erfaring, er Udvalget enigt med Forslaget i at overlade Regnskabskemaets Affattelse til Ministeren, idet man iøvrigt anser det for en Selvfølge, at det ikke hermed er Meningen at affjære den enkelte Sparekasse fra, ved Siden af det i den officielle Form afgivne Regnskab, at forhandle med sine Interessenter om Regnskab og Status under de Former, som vedkommende Sparekasse maatte finde hensigtsmæssige. Derimod har Udvalget ikke anset det for nødvendigt at føre Fordringen om Ensartethed saa langt, at man foreskriver en fælles Afslutningsdag for samtlige Sparekasser. En saadan Fordring vil volde adskillige Sparekasser ikke ringe Uleilighed, uden at den Lettelse i Kontrollen, der derved kunde opnaas, vil have en tilsvarende Betydning. Navnlig antages den 31te December paa Grund af

Terminens Nærhed at være mindre vel stiftet til at gjælde som almindelig Afslutningsdag. Hvad selve Regnskabet's Indhold angaar, bør Kassens Obligationer vel ordentligvis opføres efter Kursen paa Afslutningsdagen, men for Papirer, der i længere Tid have været i Sparekassens Besiddelse, vil det dog uden Tvivl give et sikkrere Billede af dennes Status, naar disse Papirer opføres efter Gjennemsnitskursen af bestemte Dages Noteringer i flere, Udvalget foreslaar tre, Aar. Andre Papirer saavelsom Eiendomme, der maatte være i Sparekassens Besiddelse, kan man neppe komme nærmere end en skjønsmæssig Værdiansættelse, der efter Omstændighederne vil give Revisionen fornøden Opfordring til yderligere Prøvelse.

For at Offentliggjørelsen kan give den tilføjede Veiledning, er det dernæst nødvendigt, at der tilveiebringes Sikkerhed for, at de i Regnskaberne indeholdte Oplysninger ere paalidelige. Udvalget kan i denne Henseende ganske tiltræde Lovforslagets Forbud mod, at Revisionen vælges af Bestyrelsen. Ud herover har man imidlertid ikke anset det for hensigtsmæssigt at give bindende Regler for Revisorernes Valg. Hvor Sparekassen styres efter et repræsentativt System, vil Valget naturligt tilfalde Forsamlingen af Afslynsmand o. Lign. Men hvor dette ikke er Tilfældet, har Udvalget hverken i Overigheden eller i Kommunalbestyrelsen fundet Organer, til hvem Valget ved Lov burde henlægges.

Med Hensyn til Decisionen følger Udvalget Lovforslaget. De her foreliggende Spørgsmaal ville imidlertid jevnlig være af ikke ringe Betydning, navnlig ogsaa fordi Decisionens Kjendelser indirekte kunne faae stor Indflydelse paa Sparekassens hele Virksomhed; det turde derfor være hensigtsmæssigt, at der aabnes Udgang til en mere sagtyndig Prøvelse, som da let vil faae en mere almindelig Virkning for Sparekasserne i det Hele. Udvalget foreslaar til dette Viemod Indførelsen af et Raad, hvori baade den enkelte paagældende Sparekasse og Sparekasseinteresserne overhovedet paa særlig Maade ere stiftede Repræsentation.

For selve Offentliggjørelsens Vedkommende vil et udtrykkeligt Paabud om at benytte Loviserne neppe være overflødig. Ved Siden heraf vil det være af Interesse gennem en aarlig sammenlignende Overfugt over samtlige Sparekasser at give den offentlige Mening Holddepunkter for Forhandling og Kritik. Thi om det end ikke er hver Mand's eller hver Sparers Sag at granske en saadan Overfugt, vil der dog findes Enkelte, som interessere sig for og imod, og Resultatet af disses Forhandling vil komme Publikum i det Hele til Gode.

Udvalget lægger en særlig Vægt paa de i Lovforslagets § 3 giivne Regler om Sparekassernes Konkurs, dette turde være Forslagets baade